

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/338/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316209289
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1316209289.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Valérie Kleinovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobkyne: C.. U. M., O.. XX.XX.XXXX, V. Š. XX, X. V., zast. JUDr. Romanom Juríkom, advokátom, Jazerná 19, Nové Zámky, proti žalovanému: TOMA úverová a leasingová, a.s., IČO: 36 664 090, so sídlom Májová 1319, Čadca, o určenie, že záložné právo neexistuje, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 4. augusta 2017, č.k. 24C 127/2016-97, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému priznáva proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa voči žalovanému domáhala určenia, že záložné právo žalovaného k nehnuteľnostiam - zastavaným pozemkom a stavbe so súpisným č. XXX, zapísaným na liste vlastníctva č. XXX, kat. úz. X. V., okres Senec (ďalej len „nehuteľnosti“) neexistuje. Žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania a zrušil predbežné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Bratislava III č.k. 23C 16/2016-43 zo dňa 02.03.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.03.2016.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že žalobkyňa v žalobe uviedla, že spolu so zomrelým manželom uzatvorili dňa 16.01.2008 so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXX, pričom úver vo výške 1.422.000,- Sk (47.201,75 eur) si žalovaný nechal zabezpečiť záložným právom k rozostavanému domu na parc. č. XXX/XX R. XXX/XX a k zastavaným pozemkom parc. č. XXX/XX, XXX/XX R. XXX/XX. Žalobkyňa tvrdila, že sa z objektívnych dôvodov dostala do omeškania so splácaním úveru. Uviedla, že dňa 03.09.2009 jej žalovaný oznámil zosplatnenie úveru a neskôr si nechal od nej podpísať aj uznanie dlhu spolu vo výške 63.704,72 eur. Listom zo dňa 19.01.2016 jej žalovaný oznámil začiatok výkonu záložného práva a mala nasledovať „dobrovoľná dražba“, avšak Okresný súd Bratislava III nariadil na návrh žalobkyne uznesením č.k. 23C 16/2016-43 zo dňa 02.03.2016 predbežné opatrenie, ktorým žalovanému uložil zdržať sa výkonu záložného práva. S poukazom na to, že úverová zmluva aj záložná zmluva sú spotrebiteľské zmluvy, žalobkyňa tvrdila, že obe zmluvy sú neplatné, keď úverová zmluva obsahuje viacero neprijateľných podmienok - neprimeranú odplatu za úver vo výške 730,27 eur, neprimeranú úrokovú sadzbu 10,35%, neprimeranú zmluvnú pokutu 9.958,18 eur za akési nepravdivé vyhlásenia, neprimerané poplatky a pokuty podľa sadzobníka a úroky z omeškania v rozpore s § 517 ods. 2 Obč. zák.. Neplatné je podľa žalobkyne aj uznanie dlhu, ktoré podpísala v tiesni a pod nátlakom, keď žalovaný sa pri vynucovaní podpisu dopustil nekalej obchodnej praktiky v podobe agresívnej obchodnej praktiky v zmysle § 2 písm. q) zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Aj dohoda o uznaní dlhu je spotrebiteľskou zmluvou, lebo ide o akcesorický právny úkon závislý od úverovej

zmluvy, a celá je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá ju výrazne znevýhodňuje, keď je v nej navyše použitá opcia Obchodného zákonníka. Neplatná je podľa žalobkyne aj záložná zmluva, ktorá ako akcesorický právny úkon sleduje osud hlavného právneho úkonu vykazujúceho znaky absolútnej neplatnosti. Uviedla, že sa domáha určenia neexistencie záložného práva, keď platnosť záložnej zmluvy postačí hodnotiť ako predbežnú otázku. Poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 23/2014, z ktorého možno vyvodiť, že ak je predmetom dobrovoľnej dražby vec plniaca sociálne potreby dlžníka a nie je pri speňažení vykonávaná priebežná súdna kontrola, nemôže byť záujem záložného veriteľa nadradený záujmu dlžníka vo väčšej miere, ako je to v prípade právnej úpravy exekúcie. Poukázala aj na niektoré rozhodnutia európskych súdov, ktoré sa týkajú podmienok a primeranosti zásahov do obydľia spotrebiteľa a jeho rodiny. So žalobou predložila listinné dôkazy - zmluvu o úvere, sadzobník poplatkov, zmluvu o zriadení záložného práva, oznámenie žalovaného o zmene výšky ročnej úrokovej sadzby na 11,35 % od 20.03.2009, dohodu o uznaní dlhu, a oznámenie o začatí výkonu záložného práva zo dňa 19.01.2016, pričom iné dôkazy nenavrhol ani nepredložila.

3. Ďalej uviedol, že žalovaný argumentoval tým, že v čase podpisu zmluvy podľa § 1 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z.z. neboli spotrebiteľskými zmluvami zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia nehnuteľností, pričom tento účel je v predmetnej zmluve o úvere presne uvedený. Z aktuálne platného § 1 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že spotrebným úverom nie je úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktorého lehota splatnosti je viac ako desať rokov, teda ani platný zákon nedefinuje uzavretú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú. Žalobkyňa mala v procese uzatvárania zmlúv dostatok času na preštudovanie ich obsahu a na uplatnenie výhrad alebo nových návrhov, keďže zmluvy sa nepodpisovali v jeho sídle, ale boli zaslané žalobkyňi bez časového limitu ich podpisu, a teda neprichádza do úvahy tieseň, omyl ani nápadne nevýhodné podmienky. Pokiaľ ide o poplatok za zabezpečenie úveru vo výške 22.000,- Sk, tieto prostriedky neboli jeho príjmom ani poplatkom, ale boli prevedené na účet spoločnosti, s ktorou mali žalobkyňa a jej nebohý manžel uzatvorenú príkaznú zmluvu. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobkyne, že uznanie dlhu je neplatné, keď dohoda o uznaní dlhu bola podpísaná slobodne a vážne a na jej základe odložil vymáhanie dlhu i výkon záložného práva. Uviedol, že išlo o predĺženie lehoty na zaplatenie dlhu. Poukázal na to, že má seriózne praktiky, keď všetky návrhy zmlúv a súvisiace listiny zasielal klientom poštou domov, a títo mali časový priestor poradiť sa s advokátom alebo iným odborníkom. Nikdy nevyháňal zmluvné pokuty, nevyužil rozhodcovskú doložku a po platnosti noviel Občianskeho zákonníka žiadnu z neprijateľných podmienok nevyužíva a považuje ich za neplatné priamo zo zákona. Poukázal na nález Ústavného súdu z 03.07.2008, I. ÚS 242/07, podľa ktorého má prioritu výklad nezakladajúci neplatnosť zmluvy. Predložil všeobecné obchodné podmienky a list žalobkyne zo dňa 14.02.2016 a iné dôkazy nenavrhol.

4. Žalobu vyhodnotil ako procesne prípustnú, keď mal s poukazom na ust. § 137 písm. c) C.s.p. naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení za daný. V zmysle § 151 ods. 1 C.s.p. mal za nesporný skutkový stav tvrdiť žalobkyňou, keď predmetom sporu bolo len právne posúdenie existencie resp. neexistencie záložného práva, ktoré vzniklo uzavretím zmluvy o zriadení záložného práva a následným povolením vkladu do katastra dňa 21.01.2008. Skonštatoval, že strany uzavreli zmluvu o zriadení záložného práva súčasne so zmluvou o úvere a po dohode sa ňou zabezpečoval poskytnutý úver. Vec posúdil podľa ust. § 41, § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 7, 10, § 53d a § 151md Obč. zák. a zák. č. 258/2001 Z.z. platného v čase poskytnutia úveru a zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a dospel k záveru, že žalobe nebolo možné vyhovieť z vecných dôvodov, keď vyhodnotil, že žalobkyňa neuviedla a ani z predložených dôkazov nevyplývali žiadne také skutočnosti, v dôsledku ktorých by bola zmluva o zriadení záložného práva od počiatku neplatná, a zároveň zo žiadnych skutočností nevyplývalo, že by záložné právo neskôr zaniklo.

5. Vysvetlil, že stranami uzavretá zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 Obč. zák., avšak poskytnutý úver spotrebiteľský nebol, čo vyplýva zo znenia zák. č. 258/2001 Z.z. platného v čase poskytnutia úveru ako aj z v súčasnosti platného zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na znenie ust. § 53 ods. 1 až 3 Obč. zák. vyhodnotil, že úverovú zmluvu, vrátane článku III, v ktorom bolo dohodnuté zabezpečenie úveru záložným právom k nehnuteľnosti, nebolo možné považovať za individuálne dojednanú, pretože žalovaný netvrdil a nepreukázal také skutočnosti, z ktorých by sa dalo usudzovať o individuálnom dojednaní zmluvy. Uviedol, že podľa ust. § 53 ods. 5 Obč. zák. sú neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách neplatné, a podľa ust. § 41 Obč. zák., ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva,

že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Z týchto ustanovení vyvodil, že v úverovej zmluve môžu byť neplatné neprijateľné zmluvné podmienky, avšak celá zmluva o úvere nie je automaticky neplatná, ak by bola neplatná len jej časť - neprijateľná podmienka. Vyhodnotil, že zmluvné podmienky namietané žalobkyňou ako neprijateľné (rozhodcovská doložka, vysoké zmluvné pokuty a poplatky), nemohli spôsobiť neplatnosť úverovej zmluvy a tým aj neplatnosť zabezpečovacej zmluvy o zriadení záložného práva. V tejto súvislosti tiež ozrejmil, že spotrebiteľská zmluva je podľa § 53d Obč. zák. ako celok neplatná, len ak obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v znení, ako je uvedená vo výroku rozhodnutia súdu a jej uzavretie bolo dosiahnuté za použitia nekalej obchodnej praktiky alebo úžery, čo však v danom spore nebolo naplnené, pretože žalobkyňa neuviedla a ani z predložených dôkazov nevyplývalo žiadne také konanie žalovaného, ktoré by bolo možné považovať za nekalú obchodnú praktiku, t.j. najmä klamlivé konanie alebo klamlivé opomenutie konania podľa § 8 alebo za agresívnu obchodnú praktiku podľa § 9 zákona o ochrane spotrebiteľa (napr. obťažovanie, nátlak vrátane použitia fyzickej sily, použitie hrozby alebo hanlivého jazyka alebo správania, zneužívanie osobného nešťastia, hrozba podniknúť kroky, ktoré nemožno podniknúť legálne). Vyhodnotil, že úroková sadzba 10,35 % ročne v roku 2008 resp. 11,35 % v roku 2009 nie je úžerou, hoci je vyššia než priemerná úroková miera 6,30 % pri úveroch na bývanie so splatnosťou nad päť rokov a priemerná miera 8,82 % pri ostatných úveroch so splatnosťou nad päť rokov, pričom žalovaný nepoužíval ani žiadnu neprijateľnú zmluvnú podmienku, o ktorej by už súd rozhodol vo výroku. Dospel potom k záveru, že nebola splnená ani jedna z podmienok neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy podľa § 53d Obč. zák., pričom sa vyžaduje súčasné splnenie oboch.

6. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že žalobkyňa sa žalobou nedomáhala určenia neprijateľnosti namietaných ustanovení zmlúv, ani sa nebránila pred dôsledkami prípadných neprijateľných zmluvných podmienok. Na neprijateľné podmienky len poukazovala a použila ich ako argument pre neplatnosť záložného práva a jeho neexistenciu. S poukazom na spôsoby zabezpečenia splnenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sú zo zákona neprípustné (§ 53 ods. 7 Obč. zák. a § 5a ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa), citoval ust. § 53 ods. 10 Obč. zák., podľa ktorého, ak záložné právo zabezpečuje záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy, môže sa záložný veriteľ v rámci výkonu záložného práva uspokojiť len predajom zálohu na dražbe podľa osobitného zákona alebo predajom zálohu podľa osobitných zákonov. Vysvetlil, že predmetné zákonné ustanovenia určujú, aké zabezpečenie záväzku spotrebiteľa je neprípustné, a že zabezpečenie záložným právom sa pripúšťa, preto zriadenie záložného práva nemôže byť vo všeobecnosti v rozpore s dobrými mravmi. Zdôraznil, že ust. § 53 ods. 10 Obč. zák. platí od 01.06.2014 a žalovaný tak v súčasnosti nemôže vykonať záložné právo inak než predajom na dražbe podľa osobitného zákona. Skutočnosť, že v zmluve o zriadení záložného práva bol ako jedna z možností dohodnutý aj priamy predaj, nezakladá neplatnosť záložnej zmluvy. Uzavrel, že v konaní nebol zistený ani žiadny iný dôvod neplatnosti zmluvy o úvere a zmluvy o zriadení záložného práva, napr. podľa § 37 až 40 Obč. zák.. Za podstatné tiež vyhodnotil, že záložné právo nezaniklo žiadnym zo spôsobov uvedených v § 151md Obč. zák.. Z týchto dôvodov žalobu zamietol. Dospel tiež k záveru, že argumentácia žalobkyne ohľadom skutočnej výšky dlhu, neplatnosti dohody o uznaní dlhu, námietky premlčania záložného práva, neprimeranosti výkonu záložného práva vzhľadom na výšku pohľadávky a hodnotu založenej nehnuteľnosti, nemá súvis s predmetom sporu, pretože pre rozhodnutie o existencii/neexistencii záložného práva boli tieto skutočnosti irelevantné.

7. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v spore úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania. O zrušení predbežného opatrenia rozhodol podľa § 336 ods. 4 a § 335 ods. 1 C.s.p., keďže žaloba vo veci samej bola zamietnutá.

8. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa včas odvolanie a navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jej žalobe vyhovieť alebo zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. S poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že jej argumentácia ohľadne skutočnej výšky dlhu, neplatnosti dohody o uznaní dlhu, námietka premlčania záložného práva a neprimeranosti výkonu záložného práva vzhľadom na výšku pohľadávky a hodnotu založenej nehnuteľnosti, nemá súvis s predmetom sporu, a že pre rozhodnutie o existencii resp. neexistencii záložného práva boli tieto skutočnosti irelevantné, keď podstatné bolo, že záložná zmluva je platná a záložné právo nezaniklo žiadnym zo spôsobov uvedených v ust. § 151md Obč. zák., namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku a odmietnutie spravodlivosti. Poukázala na to, že na žalobe o určenie neplatnosti záložnej zmluvy nie je v súčasnosti daný naliehavý právny záujem, a že jej právnu neistotu možno odstrániť len určením, či tu je alebo nie je záložné právo. Uviedla, že podstatou jej

žaloby je ochrana jej základných práv vlastníť majetok, nedotknuteľnosť jej obydľia a súkromného a rodinného života. Súdu prvej inštancie vytkla, že hoci už žalobe upozornila na dve dôležité rozhodnutia, a to uznesenie Ústavného súdu sp. zn. PL.ÚS 23/2014 a rozsudok ESD vo veci C-34/13 U. M. c/a SMART Capital, a.s., nijako na ne nerefletoval a neodpovedal teda na kľúčovú otázku v spore, či jej patrí ochrana jej dôležitých základných práv, a ak jej nepatrí, prečo jej nepatrí. Za arbitrárne považovala, že jej súd neposkytol ochranu, hoci samotný žalovaný sa s jej názorom o prítomnosti viacerých neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách stotožnil. Mala za to, že medzi sporovými stranami je nerovné postavenie, keď ona je ako spotrebiteľ slabšou stranou, a preto jej má patriť ochrana, pričom súd prvej inštancie ochranu poskytol žalovanému, ktorý použil drastický spôsob na to, aby sa domohol svojich práv, a to výkon záložného práva, ktorý sa mal realizovať v rozpore s ust. § 53 ods. 10 Obč. zák., keď žalovaný chcel záložné právo vykonať priamym predajom. V tejto súvislosti poukázala na to, že podľa odôvodnenia rozsudku je vlastne jedno ako žalovaný vykoná záložné právo. Práve v tomto videla svojvôľu súdu prvej inštancie, ktorý poskytol ochranu zjavne protiprávnemu konaniu žalovaného. Citovala aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 261/2013 a PL.ÚS 23/2014 ohľadom výkonu záložného práva. Mala tiež za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď subsumoval zistený skutkový stav pod ust. § 151md Obč. zák. a zdôraznila, že z jej procesného útoku vyplýva, že žalovanému záložné právo nesvedčí z iných dôvodov ako sú uvedené v predmetnom ustanovení, keď za kľúčové považovala najmä zneužívanie záložného práva žalovaným. Za dôležitú skutočnosť, ktorou sa súd prvej inštancie tiež nezaoberal, považovala premlčanie pohľadávky žalovaného a premlčanie samotného záložného práva. Rozsudok potom považovala za arbitrárny a nedostatočne odôvodnený.

9. Žalovaný navrhol vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Dôvody odvolania považoval za vágne, keď mal za to, že v konaní nedošlo k porušeniu rovnoprávnosti a súd prvej inštancie pristupoval k sporovým stranám objektívne a rovnocenne, veľmi dôsledne vykonal dokazovanie a dodržal zákon. Ak by aj rozhodol, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, § 4 ods. 4 zák. č. 258/2001 Z.z. zachováva platnosť zmluvy aj pri prípadnom nesplnení podmienok uvedených v ods. 2 a 3. Mal potom za to, že ak by teda bola zmluva bezúročná a bezodplatná, jeho pohľadávka z úveru nezaničila, trvá, a z toho dôvodu trvá aj záložné právo. Poukázal tiež na to, že žalobkyňa nepochybovala o platnosti záložného práva ani zmluvy o úvere, preto je podanie žaloby len jej účelovým konaním, aby oddialila uspokojenie jeho pohľadávky ako veriteľa. Namietal tiež, že žalobkyňa žalovala neexistenciu záložného práva a nie o neplatnosť, čím obišla zákon ohľadne premlčania nároku.

10. Žalobkyňa reagovala na vyjadrenie žalovaného a uviedla, že platnosť úverovej a záložnej zmluvy je potrebné posudzovať len v rámci prejudiciality. Ak žalovaný poukázal na § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. obsahujúci osobitné ustanovenie o (ne)platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyjadrila názor, že toto ustanovenie nepredstavuje odchýlenie sa od § 39 Obč. zák.. Ak považuje úverovú zmluvu za absolútne neplatnú, tak nielen kvôli absencii niektorých obsahových náležitostí v zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z., ale najmä kvôli veľkému množstvu neprijateľných zmluvných podmienok a aj kvôli rozporu s dobrými mravmi. Vysvetlila, že petit žaloby o určenie neexistencie záložného práva vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe, ktorú potvrdil aj Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 24/2017 zo 14.09.2017, z ktorého citovala, a zdôraznila, že o existencii jej naliehavého právneho záujmu nepochyboval ani súd prvej inštancie. V ďalšom zdôrazňovala exces zo strany žalovaného, ktorý pri výkone záložného práva porušil kogentné ust. § 53 ods. 10 Obč. zák. tým, že sa rozhodol vykonať záložné právo priamym predajom.

11. Žalovaný vo svojej reakcii na vyjadrenie žalobkyne zopakoval svoju argumentáciu ohľadom ust. § 4 zák. č. 258/2001 Z.z. a poukázal tiež na ustanovenie zmluvy o zriadení záložného práva, konkrétne na čl. 1 bod 4, ktorý citoval. Zdôraznil, že on na dôkaz svojho zákonného postupu predložil všetky potrebné dôkazy, na rozdiel od žalobkyne, ktorá síce čerpala úver, avšak odmieta ho splácať v súlade s podmienkami zmluvy o úvere, na ktoré sa zaviazala, a ktoré nie sú v rozpore so zákonom. Mal potom za to, že začatie výkonu záložného práva je v súlade s právnymi predpismi SR, keď v opačnom prípade by napriek silnejšej ochrane spotrebiteľa dochádzalo k diskriminácii veriteľa a zároveň by zriadenie záložného práva na zabezpečenie pohľadávky úplne stratilo svoj účel.

12. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru,

že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

13. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobkyne, ktorou sa na základe tvrdenia o neplatnosti úverovej zmluvy ako aj neplatnosti záložnej zmluvy domáhala určenia neexistencie záložného práva k vyššie špecifikovaným nehnuteľnostiam, zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver o nedôvodnosti žaloby, pričom svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite a vyčerpávajúco odôvodnil, preto námietka žalobkyne o arbitrárnosti a nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia nemôže obstať (súd sa predsa musí vysporiadať len so skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie). V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, pričom svoj záver, ktorý viedol k zamietnutiu žaloby, riadne zdôvodnil, keď vysvetlil, že v žalobkyňa v konaní nepreukázala svoje tvrdenie a zo žiadnych skutočností a dôkazov nevyplývalo, že zmluva o zriadení záložného práva je od počiatku neplatná, a zároveň nebolo preukázané, že by záložné právo neskôr zaniklo (ust. § 151md ods. 1 Obč. zák.), a preto nemohol žalobe o určenie neexistencie záložného práva vyhovieť. V tejto súvislosti sa podrobne zaoberal argumentáciou žalobkyne, ktorá neplatnosť záložnej zmluvy, ktorú riešil v súlade s jej argumentáciou a ustálenou judikatúrou ako prejudiciálnu otázku, odvodzovala od neplatnosti zmluvy o úvere (s poukazom na neprijateľné zmluvné podmienky), a po aplikovaní správnych zákonných ustanovení a ich správnom výklade dospel aj k správne záveru o platnosti zmluvy o úvere a záložnej zmluvy, pričom zánik záložného práva žalobkyňa ani netvrdila. S odôvodnením rozhodnutia o zamietnutí žaloby súdom prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že záložná zmluva je platná a záložné právo nezaniklo žiadnym zo spôsobov uvedených v ust. § 151md Obč. zák., sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, a vyjadriť sa len k odvolacím námietkam žalobkyne.

15. V prvom rade sa odvolací súd stotožňuje so všetkými závermi, ku ktorým súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel, a jeho rozhodnutie považuje za logické, presvedčivé, vyčerpávajúce, zrozumiteľné, a pochopiteľné aj pre laika. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalobkyne, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám musí dať odpoveď na podstatné otázky a skutočnosti, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom sa dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými skutočnosťami. V kontexte odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zbytočné sa v odvolacom konaní zaoberať identickými námietkami žalobkyne, keď skutkové, a na ich základe prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom.

16. Ani odvolacie námietky žalovanej nemohli spochybniť správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Ak žalovaná v odvolaní uviedla, že na žalobe o určenie neplatnosti záložnej zmluvy nie je daný naliehavý právny záujem, a že jej právnu neistotu možno odstrániť len určením, či tu je alebo nie je záložné právo, odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie s jej argumentáciou súhlasí a považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie predsa správne vyhodnotil, že žaloba žalobkyne je prípustná, keď nemal žiadne pochybnosti o danosti jej naliehavého právneho záujmu na ňou požadovanom určení a žalobkyňou v žalobe ako i počas konania (i v odvolaní) tvrdenú neplatnosť záložnej zmluvy riešil (v súlade s jej argumentáciou a ustálenou judikatúrou) ako predbežnú otázku, pričom dospel k správne záveru, že záložná zmluva je platná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na to, že žalobkyňa

svoju žalobu odôvodnila výlučne neplatnosťou záložnej zmluvy (ktorú odvodzovala od ňou tvrdenej neplatnosti úverovej zmluvy) a zánik záložného práva vôbec netvrdila, pričom z produkovaných dôkazov zánik záložného práva v zmysle ust. § 151md ods. 1 Obč. zák. ani nevyplýnul, ako správne vyhodnotil súd prvej inštancie.

17. Ak žalobkyňa v odvolaní s poukazom na to, že podstatou jej žaloby je ochrana jej základných práv vlastníť majetok, nedotknuteľnosť jej obydľia a súkromného a rodinného života, súdu prvej inštancie vytkla, že sa nezaoberal rozhodnutiami Ústavného súdu sp. zn. PL.ÚS 23/2014 a rozsudkom ESD vo veci C-34/13 U. M. c/a SMART Capital, a.s., na ktoré poukázala v žalobe, odvolací súd nezistil dôvod, pre ktorý by sa mal súd prvej inštancie predmetnými rozhodnutiami, ktoré sa týkajú vo všeobecnosti výkonu záložného práva (a nie argumentov, na ktorých žalobkyňa postavila svoju žalobu), zaoberať. Rozhodnutím sp. zn. PL.ÚS 23/2014 Ústavný súd odmietol návrh na vyslovenie nesúlady § 7 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2002/527/>> o dobrovoľných dražbách s čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozsudkom ESD vo veci C-34/13 U. M. c/a SMART Capital, a.s. bolo rozhodnuté, že ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje vnútroštátna právna úprava, ako je úprava dotknutá vo veci samej, umožňujúca vymôcť pohľadávku založenú na zmluvných podmienkach, ktoré sú prípadne nekalé, mimosúdny výkonom záložného práva na nehnuteľný majetok, ktorý spotrebiteľ poskytol ako zabezpečenie pohľadávky, pokiaľ predmetná právna úprava prakticky neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje ochranu práv, ktoré spotrebiteľovi priznáva táto smernica, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu, a zároveň, že čl. 1 ods. 2 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvná podmienka obsiahnutá v zmluve, ktorú uzavrel predajca alebo dodávateľ so spotrebiteľom, je vylúčená z pôsobnosti tejto smernice len vtedy, ak uvedená zmluvná podmienka odráža obsah záväzného zákonného alebo regulačného ustanovenia, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu. Napokon, sama žalobkyňa v žalobe len poukázala na pasáže z predmetných rozhodnutí, ktoré citovala bez toho, aby uviedla, akým spôsobom by podľa jej názoru mali na ňou tvrdenú neplatnosť záložnej zmluvy (a od jej neplatnosti odvodenú neexistenciu záložného práva) dopadať. Ani v odvolaní neuviedla v tomto smere žiadnu argumentáciu napriek tomu, že súdu prvej inštancie vytýkala, že práve tým, že sa nezaoberal týmito ňou označenými rozhodnutiami, nezodpovedal kľúčové otázky sporu. Odvolací súd dospel v prvom rade dospel k záveru, že žalobkyňou označené rozhodnutia nemajú žiadny priamy súvis s ňou vymedzeným predmetom sporu. V tejto súvislosti považuje tiež za potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa v žalobe z vyššie uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ citovala výlučne len po bod 66 rozhodnutia (samotné rozhodnutie o veci ani nespomenula), pričom práve v bode 67 ESD uvádza, že možnosť príslušného vnútroštátneho súdu prijať predbežné opatrenie, ako je uvedené v bode 60 tohto rozsudku, môže zjavne predstavovať primeraný a účinný prostriedok na zabránenie uplatňovaniu nekalých podmienok, čo musí overiť vnútroštátny súd. Odvolací súd sa vzhľadom na nedostatočnosť argumentácie žalobkyne obmedzí na konštatovanie, že v posudzovanej veci je predsa žalobkyňa až do právoplatného rozhodnutia o veci samej v súlade s rozhodnutím ESD chránená predbežným opatrením, ktoré na jej návrh nariadil súd, pričom súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku podrobne zaoberal všetkými ňou tvrdenými nekalými a neprijateľnými podmienkami so správnym záverom, že tieto nespôsobujú neplatnosť úverovej a záložnej zmluvy. Tu považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami.

18. Na odvoláciu námietku žalobkyne, že súd prvej inštancie svojvoľne poskytol súdnu ochranu žalovanému, ktorý mienil vykonať záložné právo protiprávne priamym predajom a v rozpore s ust. § 53 ods. 10 Obč. zák., odvolací súd uvádza, že predmetom sporu nebolo posudzovanie snahy žalovaného o výkon záložného práva v súlade resp. nesúlade s právom, napriek tomu však súd prvej inštancie vzhľadom na argumentáciu žalobkyne v napadnutom rozsudku vysvetlil, že ustanovenie § 53 ods. 10 Obč. zák., ktoré aj citoval, je účinné od 01.06.2014, a žalovaný tak v súčasnosti nemôže vykonať záložné právo inak než predajom na dražbe podľa osobitného zákona. Ak žalobkyňa podľa jej odvolania považovala za kľúčové práve zneužívanie záložného práva žalovaným, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že k výkonu záložného práva doposiaľ nedošlo, že žalobkyňa je až do právoplatného rozhodnutia o veci samej chránená súdom nariadeným predbežným opatrením, a že žalovaný nemôže

vykonať záložné právo inak než predajom na dražbe podľa osobitného zákona (§ 53 ods. 10 Obč. zák.). Ak žalobkyňa za dôležitú skutočnosť, ktorou sa súd prvej inštancie tiež nezaoberal, považovala premlčanie pohľadávky žalovaného a premlčanie samotného záložného práva, odvolací súd zdôrazňuje, že žalobkyňa predmet sporu určila žalobou a jej odôvodnením a súd prvej inštancie o jej žalobe aj konal a rozhodol. Žalobou sa žalobkyňa domáhala určenia neexistencie záložného práva k nehnuteľnostiam v jej vlastníctve, keď tvrdila neplatnosť záložnej zmluvy s poukazom na neplatnosť úverovej zmluvy pre množstvo neprijateľných podmienok. Svoju žalobu počas celého konania nezmenila, hoci ust. § 140 ods. 2 C.s.p. stanovuje, že zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Ak mienila žalobkyňa argumentovať premlčaním záložného práva, bola potom povinná navrhnúť zmenu žaloby a v tomto smere uviesť rozhodujúce skutočnosti, tieto preukázať listinnými alebo inými dôkazmi, na ktoré by mohol žalovaný riadne reagovať, pričom o pripustení zmeny žaloby by musel súd prvej inštancie rozhodnúť uznesením. K uvedenej situácii však v posudzovanej veci ani čiastočne nedošlo. Na pojednávaní dňa 07.07.2017 žalobkyňa v súlade so žalobou s poukazom na neprijateľné podmienky tvrdila, že záložné právo od počiatku neexistuje, pretože od počiatku neexistuje úverová zmluva. Ak žalobkyňa na tomto pojednávaní tiež uviedla, že záložné právo je premlčané (čo tvrdila aj v odvolaní), a že uznanie dlhu je neplatné, pretože k nemu došlo po premlčaní pohľadávky, odvolací súd poukazuje na vyjadrenie žalovaného, ktorý tvrdenie žalobkyne poprel s tým, že nevie odkedy žalobkyňa počítá sedem rokov vo vzťahu k pristúpeniu k výkonu záložného práva. Odvolací súd potom vzhľadom na obsah spisu konštatuje, že v prvom rade žalobkyňa nenavrhol zmenu žaloby (ako bolo uvedené vyššie), žalovaný jej tvrdenia o premlčaní poprel, pričom ani zo žiadneho ňou v konaní produkovaného dôkazu premlčanie záložného práva (ani pohľadávky vyplývajúcej z úveru) nevyplýva, preto sa tvrdeným premlčaním záložného práva ani nezaoberal. Žalobkyňa totiž netvrdila ani splatnosť pohľadávky k určitému dňu, ani neuviedla, odkedy začala podľa jej názoru plynúť premlčacia doba, ani kedy uplynula, ani kedy bolo podľa jej názoru premlčané záložné právo, preto odvolací súd ani nemohol jej argumentáciu v tomto smere preskúmať.

19. Odvolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené s právnymi závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach na tieto poukazuje za využitia ust. § 387 ods. 2 C.s.p.. Dospel totiž k záveru, že vzhľadom na správne odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie presvedčivo vysvetlil, z akých dôvodov zamietol žalobu žalobkyne, ktorá v odvolaní neuviedla žiadnu relevantnú argumentáciu spôsobilú spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia, by bola ďalšia argumentácia odvolacieho súdu len opakovaním správnych záverov vyslovených už súdom prvej inštancie.

20. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).